

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

فرستنده: آذر درخشان

۱۱/۰۳/۰۷

پاریس- ۵ مارچ ۲۰۱۱

زنان هشت مارچ همراه با زنان مصر، تونس، فرانسه، الجزایر در خیابانهای پاریس آزادی و برابری زنان را فریاد زدند.

روز شنبه ۵ مارچ ۲۰۱۱ تظاهراتی در شهر پاریس به مناسبت روز جهانی زن برگزار شد. این تظاهرات به دعوت دهها نهاد فمینیستی و نیز برخی از سازمان های سیاسی چپ فرانسوی صورت گرفت. خیزش های اخیر در تونس، لیبی، مصر، بحرین، یمن، ایران و... در مرکز شعارهای تظاهرات هشت مارچ امسال پاریس بود. گروههای مختلف زنان فرانسوی، ترک، کرد، تونسی، ایرانی، مصری، افریقائی، الجزایری، ایتالیائی، افغانی و در این تظاهرات با صفوف جداگانه شرکت کردند و پلاکاردهائی که روی آنان مطالبات پایه ئی شان را نوشته بودند، در دست داشتند.

در فراخوان مرکزی این تظاهرات تأکید شده است:

«۸ مارچ ۲۰۱۱، روز جهانی مبارزه برای برابری حقوق زنان و مردان، همچون باقی روزهای ۸ مارچ نیست. این بار این روز در حالی فرا می رسد که نسیمی آستن امید، از کشور های جنوبی وزیده است. باد جنوب با عطر

مردمی آمیخته که برای اعاده شأن انسانی، آزادی و برابری به پاخاستند. فریاد «بن علی گمشو» زنان و مردان تونس بود که در ماه جنوری دیکتاتوری رژیم غیر قابل تحمل را سرنگون کرد. مردم مصر با همین شعار به مبارزه با «حسنى مبارک» رفتند و به حکومتش پایان دادند. «گمشو»، فریادی که تمام خواست مردم را در خود جای داده است، طنین انداز امیدویست که غیر ممکن را ممکن می کند و یأس، شک و تردید را در فرانسه و اروپا به به نبرد فرا می خواند. در هر دوی این کشورها، زنان از اولین روزهای خیزش در سرنگونی دیکتاتور با حضور پررنگ و موثر خود نقش مهمی ایفا کردند.»

باید تأکید کرد که این تظاهرات یکی از سیاسی ترین تظاهرات های روزجهانی زن در سال های اخیر بود. اما سیاسی نه به معنای فراموش کردن مطالبات زنان بلکه با تأکید بر پایه ئی ترین خواست زنان در خاورمیانه و کشورهای شمال آفریقا بود. یکی از شعارهای اصلی در طول تظاهرات از جانب زنان تونس، الجزایر و ایران خواست جدائی کامل و واقعی دین از دولت بود. شعار "نه خاخم ، نه کشیش ، نه ملا ، بدنم متعلق به خودم است"، "تونس آزاد، تونس لائیک است" همراه با شعار "سرنگون باد نظام جمهوری اسلامی" در طول تظاهرات طنین افکن بود.

زنان هشت مارچ نیز در طول تظاهرات با پلاکاردهائی به زبان فرانسه با مضمون "حکومت سنگسار و قصاص محکوم است"، "لغو قوانین تبعیض آمیز"، "سرنگون باد جمهوری اسلامی"، "نه به جمهوری اسلامی و دخالت امپریالیستی"، "حجاب اجباری نمی خواهیم" مطالبات پایه ئی زنان ایران را به نمایش گذاشتند. در طول راهپیمائی بیش از ۶۰۰ اعلامیه به زبان فرانسه از سوی زنان هشت مارچ پخش شد. ۳۰۰ اطلاعیه "زنان دیگر" به مناسبت هشت مارچ بود که نظر به اهمیت نکات طرح شده در این اطلاعیه نه فقط برای جنبش زنان ایران بلکه زنان خاورمیانه، تشکل زنان هشت مارچ پاریس تصمیم به ترجمه و پخش آن در این راهپیمائی کرد.

بدون شک گروههای مختلف شرکت کننده در این تظاهرات با برنامه ها و چشم اندازهای سیاسی متفاوت شرکت داشتند، اما این ویژگی مثبت موجب تنش هائی هم شد.

موضوع فرستادن نمایندگان برای گفتگو با سفیر مصر موضوع تنش جدی شد. هنگام رسیدن به جلوی سفارت مصر، تظاهرکنندگان شعارهائی جهت آزادی و دموکراسی و نیز حمایت از جنبش زنان این کشور سر دادند. آنگاه نماینده ای از یک سازمان زنان مصری و همچنین یک زن سناتور فرانسوی صحبت کردند و گزارش ملاقات خود با سفیر مصر را به تظاهرکنندگان دادند. سپس زنی مصری آوازی به زبان عربی خواند. یک زن جوان مصری که سابقاً در زندان های مصر زندانی سیاسی بود، از برگزارکنندگان خواست که به وی اجازه بدهند صحبت کند ولی متأسفانه این اجازه به وی داده نشد. وی مطرح کرد که این سفیری که به ملاقاتش رفته اید، از نزدیکان مبارک است و در سرکوب ها نقش داشته است. یکی از فعالان هشت مارچ و چند زن فرانسوی دیگر از برگزارکنندگان تظاهرات خواستند که به این زن جوان اجازه صحبت داده شود ولی آنها به بهانه اینکه وقت نیست، این تقاضا را رد کردند. در واقع این اعتراض نشانه ای بود از اینکه رژیم سابق مصر هنوز سرنگون نشده و مردم مصر تا انقلابی واقعی مسیری طولانی در پیش دارند.

مثلاً برگزار کنندگان تظاهرات از سفیر جمهوری اسلامی تقاضای ملاقات کرده بودند تا اعتراض خود را به سرکوب ، اعدام ، شکنجه و عدم دموکراسی در ایران به اطلاع وی برسانند این در حالی بود که از سوی اکثر شرکت کنندگان ایرانی در این تظاهرات شعار سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی داده می شد، بگذریم از اینکه این درخواست از سوی سفارت ایران پذیرفته نشد!

مسیر تظاهرات نیز از میدان تروکادرو و از جلوی ساختمان حقوق بشر شروع شد و از جلوی سفارتخانه های ایران، مصر، الجزایر عبور کرد. جلوی هر سفارتخانه تظاهرکنندگان به دادن شعارهایی علیه حکومت های دیکتاتوری آن کشورها پرداختند. جلوی سفارت ایران، ضمن سردادن شعارهای چون "سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی"، "همبستگی با زنان ایرانی" تظاهرکنندگان انزجار خود را از قوانین تبعیض آمیز علیه زنان در جمهوری اسلامی اعلام داشتند.

در جلوی سفارت های تونس و الجزایر نیز شعارهایی برای دموکراسی و آزادی زنان داده شد و نمایندگانی از سازمان های زنان این کشورها سخنانی را در رابطه با وضعیت زنان در کشور هایشان و فعالیت های آنان را برای دموکراسی ایراد کردند.

یکی از زنان فعال سیاسی پاریس، در مقابل سفارت ایران به سخنرانی پرداخت. وی به درستی بر مبارزه زنان ایران علیه حجاب اجباری در ۳۲ سال پیش تأکید کرد هم چنین در پایان ضمن برشماری اشکال گوناگون سرکوب مخالفان در ایران، به گونه ای گزینشی به حبس خانگی خانم زهرا رهنورد اشاره کرد. در شرایطی که رسانه های قدرت های غربی تلاش دارند نمایندگان سیاسی جریان سبز و اصلاح طلبان حکومتی را به عنوان رهبران سیاسی جنبش آزادیخواهی مردم ایران به افکار عمومی غرب معرفی کنند، نام بردن از این افراد به عنوان زندانی سیاسی، بدون نامی از صدها زندانی سیاسی دیگر، عملاً در خدمت گرایشات سیاسی است که تلاش دارند این افراد رانده شده از حکومت را به زور و با هیاهوی تبلیغاتی، حاکم بر جنبش آزادیخواهانۀ مردم ایران کنند. آن هم در شرایطی که بخش بزرگی از جنبش آزادیخواهانۀ مردم ایران تلاش دارند گلوی جنبش خود را از چنگال این جریانات فرصت طلب رها کنند.

در پایان تظاهرات نیز برخی از نمایندگان تشکلات و سازمان های فراخوان دهنده این تظاهرات به سخنرانی پرداختند، از جمله یکی از زنان افغانی از انجمن نگار در پاریس اعلام کرد «از زمان رفتن طالبان، قوانین کشوری به نفع زنان خیلی تغییر کرده است، شرایط زنان بهتر شده است البته هنوز کمبودهایی وجود دارد. موقعیت زنان افغانی از هنگام سرنگونی طالبان و حضور نیروهای نظامی غرب بهبود یافته است اما نیاز هست که برخی کمبودها برطرف شود و قانون اساسی اجراء شود. وی گفت هم اکنون مذاکراتی با طالبان در جریان است که امیدواریم بتوانیم این قوانین را حفظ کنیم.» ایشان نه تنها اشاره به اشغال نظامی افغانستان توسط غرب در رأس آن آمریکا نکرد، حتی توضیح نداد که چگونه قانون اساسی افغانستان با نظارت امریکا بر مبنای شریعت و فقه اسلامی تدوین شده است و خشم و اعتراض فعالان زن افغانی را برانگیخت، موجب بهبود وضعیت زنان در افغانستان شده است.

تظاهرات هشت مارچ، محل آشنائی فعالان زنان از کشورهای مختلف و رد و بدل کردن تماسها برای فعالیت های مشترک نیز است، این روز جلوه واقعی و عمیق از شعار، رهائی و مبارزه زنان علیه ستم جنیستی و طبقاتی جهانی است. ما زنان هشت مارچ نیز با کیف هائی فشرده از اعلامیه و آدرس های تماس بازگشتیم تا پیام این روز را در ۳۶۴ روز باقی سال، متحقق کنیم.

آذر درخشان – تشکل هشت مارچ – پاریس

۶ مارچ ۲۰۱۱